

skal forkyndes, sendes digitalt, samtidig med at modtageren opfordres til at bekræfte modtagelsen. Arbejdsgruppen har fundet, at det i denne situation, hvor den digitale meddelelse kun vil få retsvirkninger, hvis dens modtagelse bekræftes, er forsvarligt og nyttigt, at digital kommunikation kan anvendes, selv om der ikke på forhånd foreligger et samtykke.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at den digitale meddelelse kun anses for forkyndt, hvis modtageren bekræfter at have modtaget meddelelsen enten ved en digital meddelelse, der sendes ved anvendelse af en digital signatur, eller ved at sende en personligt underskrevet kopi af meddelelsen.

Der henvises til redegørelsen side 12 og 29 ff.

Som anført i punkt 2.5.6. ovenfor, har redegørelsen være forelagt Retsplejerådet, der har tilsluttet sig arbejdsgruppens forslag om at indføre regler om digital forkyndelse.

Justitsministeriet kan ligeledes tilslutte sig arbejdsgruppens forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Justitsministeriet har herved navnlig lagt vægt på forkyndelsesreglernes store praktiske betydning, og efter Justitsministeriets opfattelse bør der også på forkyndelsesområdet drages fordel af mulighederne for at anvende digital kommunikation, selv om dette indebærer, at der på dette særlige område kan ske digital kommunikation fra det offentlige til modtagere, der ikke udtrykkeligt har givet samtykke til det.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5-7 (forslag til retsplejelovens § 155, nr. 2, § 156 a og § 158), og bemærkningerne hertil.

3. Afsigelse af kendelser med begrænset sagsfremstilling

3.1. Gældende ret

Efter retsplejelovens § 218 skal domme og kendelser »ledsages af grunde«, dvs. begrundes.

Efter § 366 a, stk. 1, skal domme i første instans i civile sager indeholde parternes påstande og en fremstilling af sagen. Sagsfremstillingen skal gengive parternes anbringender og i fornødent omfang parts- og vidneforklaringer samt angive de faktiske og retlige omstændigheder, der er lagt vægt på ved sagens afgørelse. § 366 a, stk. 2, giver dog mulighed for, at sagsfremstillingen i byretsdomme kan begrænses til en kort angivelse af parternes anbringender, hvis der samtidig gives en udførlig begrundelse for afgørelsen. Hvis en sådan dom ankes, skal retten udarbejde en supplerende redegørelse for sagen, hvilket i praksis navnlig vil være en gengivelse af de parts- og vidneforklaringer, der blev afgivet under sagen, jf. stk. 3.

Retsplejerådet har i betænkning nr. 1427/2003 om reform af den civile retspleje II foreslået, at der indsættes en generel regel i retsplejeloven om affattelse af domme, som også vil omfatte domme i straffesager og ankedomme i civile sager. En sådan regel er medtaget i lovforslag nr. L 23 (2003-04) om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Offentlighed i retsplejen), som blev fremsat den 8. oktober 2003, jf. dette lovforslags § 1, nr. 20. Den foreslåede nye § 218 a i retsplejeloven viderefører de gældende regler i § 366 a, stk. 2-3, om byretsdomme med begrænset sagsfremstilling i borgerlige sager.

Bortset fra særlige tilfælde, f.eks. § 764, stk. 4, om varetægtsfængsling, stiller retsplejeloven kun det helt generelle krav til kendelser, at de skal begrundes, jf. § 218, stk. 1. Retsplejerådet anfører i betænkning nr. 1427/2003 side 132 f., at dette kan åbne for forskellig praksis med hensyn til affattelse af kendelser, men peger samtidig på, at kendelser udviser en meget stor variation, og at det derfor vil være vanskeligt at udforme generelle lovregler om affattelse af kendelser. Efter Retsplejerådets opfattelse er det først og fremmest ønskeligt, at kendelsens affattelse afpasses efter den konkrete situation. I nogle tilfælde bør en kendelse indeholde en udførlig begrundelse, mens det i andre tilfælde vil være tilstrækkeligt med en ganske kort begrundelse.

I praksis vil nogle kendelser indeholde en mere eller mindre udførlig sagsfremstilling. Det vil f.eks. kunne være tilfældet for fogedretskendelser, der afsiges efter, at der har været bevisførelse for fogedretten, og hvor kendelsen indeholder en gengivelse af de afgivne forklaringer. I de tilfælde, hvor det efter retspraksis må anses for et *krav*, at kendelsen indeholder en sagsfremstilling med angivelse af forklaringer mv., kan retsplejelovens § 366 a, stk. 2, imidlertid ikke anvendes, jf. Østre Landsrets beslutning af 7. september 2001 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001 side 2577) og Østre Landsrets kendelse af 17. juli 2003 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2003 side 2309).

I den førstnævnte afgørelse udtalte landsretten, at når der foretages bevisførelse for fogedretten i form af parts- eller vidneforklaringer, skal forklaringernes indhold fremgå af fogedrettens afgørelse i sagen, idet § 366 a, stk. 2, kun gælder for domme, og idet kæremål vedrørende fogedrettens afgørelser efter retsplejeloven som udgangspunkt skal behandles på skriftligt grundlag i landsretten.

I den anden afgørelse, der vedrørte behandling af en konkursbegæring, behandlede landsretten dog kæremålet, selv om kendelsen angav at være affattet i henhold til retsplejelovens § 366 a, stk. 2, idet kendelsen